

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΑΛΒΙΟΝΟΣ

Ἐστὴ μικρὰ τῆς Σοφίας μας.

Ὁ ΔΑΔ βασιλικό! Ρόδο πορφυρογέννητο,
 ποῦ εἶχε πηγὴ τὴ θεία καλωσύνη ἢ εὐωδιά σου·
 φύτρο ἱερὸ, τὲς ρίζες σου ποῦ ἡ δόξα ἐπότισε
 καὶ μοσχοβόλες ἀδρες ἐψάλλαν ἔτδ ἀνάσασμά σου·
 ρόδο πανεύσημο καὶ ρόδο τρισευλογημένο,
 σὲ γνέρει περίορος ἀέτος ἔδ κόσμο ὠνειρεμένο.

Ἐ τὸν γαλήνδ σου μωμένον σου ἔπνο ἀστροπογέννητο
 — σύμβολα τῆς ἐλπίδας — φτερουγιάζουν περιστέρια·
 τὰ στέλλει κάποια ἀνατολὴ φωτοπλημμύριστη·
 ἀπ' τῆς μακαριότητος τὰ ὥρατα χαρμιέρια
 πετοῦν μὲ τὴν προὴ μὴς χαρμιοσύνη μελωδίας
 καὶ τὸν χαιρετισμὸ σου φέρονται τῆς ἀθανασίας.

Τῶν ἡλυσίων οἱ χρυσανγὲς σὲ κράζουν πρόσχαρες...
 Ἀπλωσε τὴν γαλήνη φτερά σου, ὦ εὐγενικό λουλούδι,
 καὶ πέταξε· ἔδ κάποιοι Ὀλυμπον ἀβώρητον
 σὲ καρτεροῦν ἔδ τῆς αἰωνιότητος τραγοῦδι,
 καὶ ἡ γλυκερὴ μορφή σου ἔδ τῶν δικαίων τῇ γαλήνῃ,
 λέχτρος στοργῆς, σελαγισμὸ ροδόχρωμο θά χύνη.

Ἐ δ' ἔπνο τὸν σὲ λαχταροῦν νεφέλες ἐμψυχες
 καὶ ἀράξαν μιὰ νυχτιὰ ἔτῃς γῆς τὴν ὄψη καὶ σε παίρνουν·
 — ὦ ρόδο, ποῦ ἀπ' τοὺς κόρφους ἐπέσεες τοῦ Ἀπόλλωνος,
 σὲ προσκυνοῦν αἰθέριες μυροφόρες καὶ σε φέρονται
 ἔτῃς φλογερὴ τοῦ ξανθοπλόκαμου γοιτοῦ σου ἀγκάλη
 καὶ σε βαπτίζουν ἔτῃς ζωῆς τὸν καταγράχτη πάλη.

Καὶ πρόβαλε ἡ γενεά σου — δόξας πέργοι ἀκλόνητοι —
 καὶ ἦρθαν ἱππότες σιδερόστηθοι, τρανοὶ ζηγᾶδες,
 καὶ ἦρθαν ἄλλοι καβάλλα ἔτῃς αἶτα κεραυνόφρετα
 καὶ ἄλλοι θρονιαστοὶ ἔτῃς ἀργεροθώρακες φρεγάδες,
 καὶ ἦρθαν χοροὶ χερουβικαὶ καὶ ἀγγελικά φουδῶτα
 καὶ ἀντίλαλος τῶν ἡμῶν τοὺς λαμπρὸς οὐδ' ἀνίγει στρατά.

— ὦ εὐ, ποῦ ἀπ' τῆς Ἐλεούσας δάκρυο ἐφύτρωσε,
 ἄνθος θεσπέσιο, ἔτῃς κλαυθμῶνος τὴν κοιλιάδα,
 βασίλισσα τῆς εὐσπλαχνίας, τοῦ πόνου Ρήγισσα,
 βυθίου ἱλαροπρόσωπη ἔτῃς τῶν ἄστρων τὴν λαμπράδα
 καὶ ἡ συνοδεία σου ἔτῃς τὰ πελάγη τᾶτρεμα τοῦ ἀπείρου
 σ' ἀκολουθεῖ γρηκῶντας γλυκαμῶν ἐνθέου ὀνείρου.

Ρόδο βασιλικό! ρόδο πορφυρογέννητο,
 καὶ ἦν ἔτῃς τὴν ἐπέρκαλλη πατρίδα σου στολίζης τώρα
 τοῦ Παντοκράτορα τὸ στέμμα καὶ ἦν ἀμάραντο
 μοσχοβολῆς ἔτῃς ἐπερχόσῃ τῶν μακάρων χώρα,
 ἔτῃς τὸ τίμιον φυλλοκάρδι σου ἡ Ἐλλάδα χαμαρῶνει
 τὴν ἀρετὴ σου, ὀλέμπιο τὸ μέτωπο ποῦ ἐψώνει.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Αἱ γλαῦκες τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ πίθος τῶν Δα-
 ραίδων. — Συνέδριον ἀπαραίτητον. — Ἡ
 πνευματικὴ ναυτία. — Ὁ Ἀττικὸς ἥλιος καὶ ἡ
 σκιά τῆς Ἀκροπόλεως. — Ἐλλήνες καὶ Ρου-
 μοῦνοι. — Εἰκὼν τοῦ δρόμου. — Ἡ ἀγῶνι-
 ἐνός ζῶον — Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Διοικ. συμ-
 βούλιον μὴς Ἐταιρίας — Τὸ θαῦμα τοῦ Ρε-
 νάρ καὶ ἡ κηλὶς. — Ἐρ ταξειδίου. — Ἡ
 δαρτέλλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ Καστέλλα. —
 Ρόδα, καμῆλες, ὄρτενσιες, μενιξέδες, φούλια,
 χρυσάνθεμα. — Αἱ πύλαι τοῦ φθινοπώρου. —
 Παρωδία τοῦ Παραδείσου — Αὐ ρενοῖρ.

πρόλογός μου αὐτός, ὁ ὁποῖος ἤμποροῦσε κάλλιστα
 καὶ νὰ λειψῇ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔλειψεν...

Μία εἰδησις ἡ ὁποία ἔπρεπε ν' ἀπασχολήσῃ κά-
 πως τὸν τύπον καὶ ὅμως οὔτε ἀνεγράφη καν, εἶνε
 ὅτι συγκαλεῖται προσεχῶς ἐν Εὐρώπῃ μέγα συνέ-
 δριον κατὰ τῆς . . ναυτίας. Ἡ εἰδησις ἐνδιαφέρει
 βεβαίως πρὸ παντὸς τὸ καιρὸν φύλον, τὸ ὁποῖον
 γίνεται τέσσον ἀσχημον ἐν ὥρᾳ ναυτίας, ἥτις
 μεταβάλλει τὰ ἀνθρώπα πρὸς ὅσα εἰς ὥρᾳ καὶ λι-
 πόθυμα, ἐπαναστατοῦσα τοὺς λεπτοφυεῖς στομά-
 χους . . Χωρὶς ν' ἀμφισβήτησω τὴν σπουδαιότητα
 καὶ πρακτικότητα τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ, θὰ ἡυχόμην
 ὅμοιον Πανελλήνιον συνέδριον ἐν Ἀθήναις. Ὅχι
 βεβαίως κατὰ τῆς ναυτίας ἐκείνης ἦν προκαλεῖ τὸ
 ἄστατον βασιλεῖον τῆς Ἀμφιτρίτης. Συνέδριον
 κατὰ τῆς ναυτίας, ἥτις πλημμυρεῖ ἀπὸ τινος τῆν
 κοινωνίαν μας, καθ' ὅλων τῶν γεγονότων, ἅτινα
 προκαλοῦν τὴν ἀγῆδαν παντὸς ὁρθῶς σκεπτομένου
 ἀνθρώπου. Συνέδριον κατὰ τῶν μαλλιαρῶν, οἱ
 ὁποῖοι ἀναστατώνουν τοὺς στομάχους τῶν ἀνα-
 γνωστῶν των, κατὰ τῶν νεωτεριστῶν καὶ ἐξνομα-
 νῶν, κατὰ τῶν καλλιτεχνῶν οἱ ὁποῖοι μουντζουρ-
 νουν χωρὶς λόγον τὸ πανί, τῶν μουσικῶν οἱ ὁποῖοι
 ἐσοχίζουσιν ἀνηλεῶς τὰ ἀκουστικά τύμπανα, κατὰ
 τῶν ρεκλαμαριζομένων ἱατρῶν, κατὰ τῶν καλα-
 μπουριστῶν θεατρικογράφων κ. λ. π. Πρέπει νὰ
 συνέλθῃ ἐν συνέδριον, νὰ σκεφθῇ σοδάρως πῶς

Ὁ μὲ ἐπιτρέψετε ἀντὶ θερμότητος — μὲ αὐτὴν
 τὴν ζέσση! — χαιρετισμοῦ, νὰ προδῶ εὐθύς
 ἀμέσως εἰς μίαν δηλώσιν. Ὅτι ἐμφανιζόμενος ἢ
 μᾶλλον ἐνσκήπτων εἰς τὰς στήλας τῆς «Πινακο-
 θήκης» οὔτε γλαῦκας ἐννοῶ νὰ κομίσω εἰς τὸ δαι-
 μόνιον πτολίεθρον, οὔτε ἔχω καμμίαν ὀρεξίν ν'
 ἀντλῶ εἰς Δαναίδων πίθον, γράφων ἐπὶ θεμάτων
 καθ' ἑκάστην ἀναμασσωμένων Χρονογράφος ἐμ-
 πνεδόμενος ἀπὸ ἴδιον περιβάλλον, ἐλεύθερος σκο-
 πευτής, θὰ ρίπτω ὅπως τύχη, σκορπιστά, χωρὶς
 ἀξιώσεις, μερικές σκέψεις μου, ὅρθας ἢ ἐσφαλμένους
 — ἀδιάφορον — καὶ . . καιρὸς εἶνε νὰ τελειώσῃ ὁ